

Arrest

nr. 107 105 van 23 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. X van 3 juni 2013 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [J.Z.G.], bent een zesenzestigjarige soennitische Afghaanse van Tadzjiekse origine. U bent geboren in Kaboel en woonde daar tot uw vertrek uit Afghanistan. Het laatste huis waar u woonde was gelegen in de wijk Karte Naw. Uw echtgenoot, [M.N.], is vorig jaar overleden. Hij werkte in de jaren zestig en zeventig een veertiental jaar als chauffeur voor USAID. Een jaar voor zijn dood ging hij opnieuw in dienst bij de Amerikanen. In het begin van de maand assad vorig jaar (Afghaanse kalender, 23 juli – 23 augustus 2011) kwam uw man om bij gevechten in Pul-i-Alam waar hij op dat moment voor een opdracht voor het Amerikaanse leger was. Uw vier kinderen [...] verblijven momenteel in België. [N.M.], [N.L.] en [N.M.] verkregen de Belgische nationaliteit. Uw zoon [N.M.H.] heeft een permanente Belgische verblijfsvergunning. U verloor een dochtertje van zes maanden oud door hepatitis. Een andere dochter verliet Kaboel samen met haar echtgenoot, een kolonel die voor het Amerikaanse leger

werkte, en haar twee kinderen. U heeft nooit meer iets van haar vernomen. Uw broers [M.] en [Z.U.] wonen in Kaboel. U ging nooit naar school en bent bijgevolg analfabeet.

Na de dood van uw echtgenoot, [M.N.], bleef u in uw huis in de wijk Karte Naw in Kaboel wonen. U verhuurde twee kamers in uw huis aan uw buurman en zijn kinderen. Zij hielpen u met boodschappen en hielden u gezelschap. Twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan verhuisde deze familie. U voelde zich eenzaam en angstig. Uw broers [M.] en [Z.U.] steunden u moreel en bezochten u maar konden u niet in hun gezin opnemen omdat zij zelf een gezin te onderhouden hadden. Daarnaast werden er in de periode voor uw vertrek vier of vijf brieven aan uw deur achtergelaten. U toonde de brieven aan een leraar die in de wijk woonde. De leraar wilde niet vertellen wat er in de brieven geschreven stond maar raadde u aan Afghanistan te verlaten. Uw broer [Z.U.] regelde een smokkelaar. U arriveerde twee dagen voor het offerfeest vorig jaar in België (augustus 2011) en vroeg op 16 november 2011 asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u een angstig leven, sinds de dood van uw echtgenoot.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara en het militaire boekje van uw zoon [NM.H.], zes documenten van USAID die aan uw echtgenoot [M.N.] zijn gericht, een videocassette met beelden van de begrafenis van uw echtgenoot en een enveloppe voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan ontvluchtte vanwege het feit dat u zich alleen en angstig voelde nadat uw echtgenoot een aantal maanden voor uw vertrek omkwam toen hij als chauffeur voor het Amerikaanse leger in de provincie Logar terecht kwam in een vuurgevecht (CGVS pp.5,6). Aangezien uw vier kinderen meer dan tien jaar geleden naar België kwamen bevond u zich alleen in uw huis in Kaboel. Daarnaast maakt u ook melding van een aantal brieven die aan de deur van uw huis achtergelaten werden waarvan u zelf de inhoud niet kent, maar die uw buurman, die de brieven wel gelezen heeft, ertoe aanzetten u aan te moedigen uw kinderen in België te vervoegen.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat, hoewel het CGVS de kwetsbaarheid erkent van alleenstaande Afghaanse vrouwen en Afghaanse weduwen tengevolge van de heersende sociale en maatschappelijke tradities in Afghanistan, er in uw geval niet kan gesproken worden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient begrepen te worden als een situatie waarbij een ernstige schending van één of meerdere fundamentele mensenrechten, zoals beschreven in de internationale mensenrechtenverdragen, kan vastgesteld worden of waarbij een accumulatie van verschillende maatregelen of niet-absolute mensenrechten hetzelfde veroorzaakt. Het gaat hier bovendien om een persoonlijke en daadwerkelijke vrees voor vervolging en dit omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft betrekking op doodstraf, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het leven dat u leidde in uw hoedanigheid als Afghaanse weduwe, namelijk dat u alleen moest wonen na de dood van uw echtgenoot en u zich hierdoor angstig voelde, kan niet gezien worden als de hierboven gedefinieerde vorm van vervolging of ernstige schade. Hoewel u alleen woonde, beschikte u over een familiaal netwerk in Kaboel. Zo had u een goede band met uw broers [Z.U.] en [M.] die u bezoeken brachten en u moreel steunden (CGVS pp.8,9). Daarnaast was u in het bezit van een huis en een stukje grond (CGVS p.10), u verklaart dat u geld had en dat u na de dood van uw echtgenoot financiële hulp kreeg van het leger (CGVS p.6), waaruit blijkt dat u in uw levensonderhoud kon voorzien.

Het loutere feit dat zich alleen voelde in Kaboel en uw kinderen in België wenst te vervoegen kan geen aanleiding geven tot een vluchtelingenstatuut of subsidiaire bescherming. In deze context dient aangestipt te worden dat het in principe mogelijk is om uw kinderen, waarvan er drie over de Belgische identiteit beschikken, mits het verkrijgen van een visum, te bezoeken in België. Ook bestaan er andere rechtsprocedures dan de asielprocedure om het recht op familiehereniging met een Europese burger af te dwingen.

In tweede instantie dient stilgestaan te worden bij uw verklaringen over de brieven die u aan de deur van uw huis vond.

Omdat u niet op de hoogte bent van de inhoud, de afzender of het doel van deze brieven en u deze brieven niet kan voorleggen omdat uw buurman ze vernietigde, kan het CGVS zich onmogelijk over deze brieven uitspreken (CGVS pp.7,8). Er kan evenwel worden opgemerkt dat, indien deze brieven effectief aanleiding gaven tot een gegronde vrees voor vervolging, er verwacht kan worden dat u iets zou kunnen zeggen over de inhoud of de personen die u deze brieven bezorgd hebben. Het feit dat dit niet het geval is doet sterk afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees vanwege deze brieven.

In derde instantie moet worden opgemerkt dat het feit dat uw echtgenoot een jaar voor zijn dood opnieuw in dienst trad als chauffeur voor het Amerikaanse leger en tijdens een opdracht in de provincie Logar een kogel in het hart kreeg en tengevolge hiervan het leven liet, u niet aan vervolging of ernstige schade blootstelt.

In dit verband dient vooreerst aangestipt te worden dat hoewel het CGVS niet betwist dat uw echtgenoot in het verleden (jaren '60-'70) jarenlang als chauffeur in dienst stond van de Amerikaanse ambassade en USAID in Afghanistan er toch vraagtekens kunnen geplaatst worden bij het feit dat hij - gezien zijn hoge leeftijd (65) - een jaar voor zijn dood opnieuw in dienst bij de Amerikanen zou gegaan zijn als chauffeur. Het is eveneens opvallend dat u wel documenten kunt voorleggen over zijn tewerkstelling in de jaren '60-'70 maar dat u dit niet kunt met betrekking tot zijn recente professionele werkzaamheden voor de Amerikanen. Hoewel de dood van uw echtgenoot an sich niet betwist wordt, rijzen er toch twijfels over de oorzaak van zijn dood. U geeft aan dat u nooit gehoord heeft over problemen die uw echtgenoot zou hebben gehad (CGVS p.7) en verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u of uw familie op één of andere manier geviseerd werd vanwege het werk van uw echtgenoot. Er wordt dan ook geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren vanwege het beroepsverleden van uw echtgenoot.

Tenslotte wil het CGVS er nog op wijzen dat uw vier kinderen die momenteel in België verblijven [...] in de jaren 1999 en 2000 een asielaanvraag indienden die door het CGVS werd geweigerd.

Dit betekent dat destijds geoordeeld werd dat uw kinderen geen gegronde vrees voor vervolging koesterden waardoor u evenmin tengevolge van hun problemen in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming. Bovendien geeft u zelf aan dat de problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan geen verband houden met de problemen die uw kinderen ertoe aanzetten naar België te komen (CGVS p.3).

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara, de taskara en het militaire boekje van uw zoon [N.M.H.], bevestigen de identiteit van u en uw zoon, die niet betwist wordt. De zes appreciatiebrieven die uw echtgenoot ontving van USAID vanwege zijn job als chauffeur voor deze organisatie in de jaren '60 en '70, ondersteunen uw verklaringen over het beroepsverleden van uw echtgenoot, dat evenmin betwist wordt. De videocassette met beelden van de begrafenis van uw echtgenoot is een bevestiging van de dood van uw echtgenoot maar heeft verder geen betrekking op uw asielrelaas. De Belgische identiteitsdocumenten van uw vier kinderen hebben evenmin betrekking op de problemen die u in Afghanistan ondervond.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15

juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u naar Afghaanse normen tot de groep van mensen met een hoge leeftijd behoort."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 33.1, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 3 van het EVRM en van artikel 3.1. van het Anti-Folterverdrag.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing niet alleen geoordeeld heeft over de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van de vreemdelingenwet), maar ook over de hoedanigheid van vluchteling (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet).

Zoals de bestreden beslissing stelt maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt: "In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat, hoewel het CGVS de kwetsbaarheid erkent van alleenstaande Afghaanse vrouwen en Afghaanse weduwen ten gevolge van de heersende sociale en maatschappelijke tradities in Afghanistan, er in uw geval niet kan gesproken worden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient begrepen te worden als een situatie waarbij een ernstige schending van één of meerdere fundamentele mensenrechten, zoals beschreven in de internationale mensenrechtenverdragen, kan vastgesteld worden of waarbij een accumulatie van verschillende maatregelen of niet-absolute mensenrechten hetzelfde veroorzaakt. Het gaat hier bovendien om een persoonlijke en daadwerkelijke vrees voor vervolging en dit omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft betrekking op doodstraf, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het leven dat u leidde in uw hoedanigheid als Afghaanse weduwe, namelijk dat u alleen moest wonen na de dood van uw echtgenoot en u zich hierdoor angstig voelde, kan niet gezien worden als de hierboven gedefinieerde vorm van vervolging of

ernstige schade. Hoewel u alleen woonde, beschikte u over een familiaal netwerk in Kaboel. Zo had u een goede band met uw broers [Z.U.] en [M.] die u bezoeken brachten en u moreel steunden (CGVS pp.8,9). Daarnaast was u in het bezit van een huis en een stukje grond (CGVS p.10), u verklaart dat u geld had en dat u na de dood van uw echtgenoot financiële hulp kreeg van het leger (CGVS p.6), waaruit blijkt dat u in uw levensonderhoud kon voorzien. Het loutere feit dat zich alleen voelde in Kaboel en uw kinderen in België wenst te vervoegen kan geen aanleiding geven tot een vluchtelingenstatuut of subsidiaire bescherming. In deze context dient aangestipt te worden dat het in principe mogelijk is om uw kinderen, waarvan er drie over de Belgische identiteit beschikken, mits het verkrijgen van een visum, te bezoeken in België. Ook bestaan er andere rechtsprocedures dan de asielprocedure om het recht op familiehereniging met een Europese burger af te dwingen.'

De citaten van de verzoekende partij uit het gehoorverslag zijn hiervan geen weerlegging. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij in de situatie verkeert zoals beschreven in het door haar geciteerde uittreksel uit het Nederlandse ambtsbericht. Terecht wijst de bestreden beslissing erop dat de verzoekende partij over een familiaal netwerk en bestaansmiddelen beschikt in Kaboel.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Kaboel het voorwerp zou zijn van behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 3.1. van het Anti-Folterverdrag.

Zij kan niet dienstig verwijzen naar het artikel 33 van de Conventie van Genève. Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan een vluchteling verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. De verzoekende partij heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat zij vluchteling is zodat dit artikel niet op haar van toepassing is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij een alleenstaande weduwe was in Kabul, daar zij er over een familiaal netwerk beschikt en door haar broers M. en Z. moreel gesteund en bezocht werd. De bedreigingen waarvan zij het voorwerp geweest zou zijn omwille van het werk van haar echtgenoot heeft zij niet aannemelijk gemaakt. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft zoals gevraagd door de Raad in zijn tussenarrest van 18 april 2013 informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan, meer bepaald de Subject related Briefing, "AFGHANISTAN", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 21 maart 2013 en de Subject related Briefing, "AFGHANISTAN", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 22 maart 2013 neergelegd op 15 mei 2013.

Teneinde de verzoekende partij de gelegenheid te geven kennis te nemen van deze informatie en er eventueel op te reageren werden de debatten heropend en de verdere behandeling van de zaak uitgesteld tot de zitting van 27 juni 2013.

Uit de Regionale analyse (p. 8) blijkt dat het aantal AOG (*Armed Opposition Group*)-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruitging in 2012 in vergelijking met 2011. Het totaal aantal incidenten ligt redelijk hoog (819 voor 2012), maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (*Afghan National Security Forces*). AOG-operaties halen met 83 ongeveer niet meer dan 10% van het totaal.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in de streek van haar land van herkomst waar zij steeds gevestigd was sprake is van een internationaal of binnenlands

gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. de MOFFARTS